

#1 BESTSELLERAUTEUR VAN DE ROYALS

erin watt

Echte liefde
overwint alles

WHEN IT'S
REAL

Hij

‘Zeg alsjeblieft dat alle meisjes hier meerderjarig zijn.’

‘Alle meisjes hier zijn meerderjarig,’ zeg ik gehoorzaam tegen mijn manager, Jim Tolson.

Eerlijk gezegd heb ik geen idee wie meerderjarig is en wie niet. Toen ik gisteravond thuiskwam van de studio, was het feest al in volle gang. In plaats van iedereen naar zijn identiteitsbewijs te vragen, heb ik een biertje gepakt en ben ik aan de praat geraakt met een paar dweperige meisjes. Ze zeiden dat ze zo verliefd waren op mijn muziek dat ze in hun slaap mijn teksten zongen. Het klonk vaag als een uitnodiging, maar ik was niet geïnteresseerd. Mijn vriend Luke nam ze van me over, waarna ik een beetje ben gaan ronddwalen om te zien of ik zelfs maar een kwart kende van de mensen in mijn huis.

Uiteindelijk herkende ik er hooguit zeven.

Jim perst zijn toch al dunne lippen tot een smalle streep en gaat op de bank tegenover me zitten. Er ligt al een meisje op, zo te zien buiten westen, dus moet hij helemaal op het randje balanceren. Jim heeft me ooit verteld dat er één groot risico kleeft aan het werken met een jonge rockster: de leeftijd van zijn groupies. Het feit dat hij praktisch boven op een tiener in bikini zit maakt hem zichtbaar nerveus. ‘Onthou dat zinnetje voor het geval *TMI* je er op straat naar vraagt vandaag,’ waarschuwt hij.

‘Duidelijk.’ Wat voor mij ook duidelijk is, is dat ik vandaag alle sterrenhotspots moet vermijden. Ik heb er absoluut geen zin in om door paparazzi achternagezeten te worden.

‘Hoe ging het in de studio gisteravond?’

Ik rol met mijn ogen. Alsof Jim niet meteen nadat ik mijn hielen had gelicht de geluidstechnicus van de studio aan de lijn heeft gehad. Hij heeft de track allang gehoord. ‘Je weet heel goed hoe het ging. Klote.

Erger dan klote. Volgens mij zet een blaffende chihuahua een betere zangpartij neer dan ik op het moment.’

Ik leun achterover en strijk over mijn keel. Er mankeert niets aan mijn stembanden. Dat hebben we een paar maanden geleden laten controleren door een arts. Maar de noten die er gisteren uitkwamen misten... iets. Het lijkt wel of al mijn muziek vlak klinkt tegenwoordig.

Sinds mijn laatste album heb ik niets fatsoenlijks meer opgenomen. Waar het precies aan ligt kan ik niet zeggen. Het zou de tekst kunnen zijn, of het ritme of de melodie. Het is alles en niets, en geen enkele bewerking helpt.

Ik laat mijn vingers over de zes snaren van mijn Gibson glijden. De frustratie moet van mijn gezicht af te schrapen te zijn.

‘Kom, laten we een eindje gaan lopen.’ Jim buigt zijn hoofd richting het meisje. Het lijkt of ze bewusteloos is, maar dat zou ook heel goed een act kunnen zijn.

Met een zucht zet ik de gitaar op het kussen en kom overeind. ‘Ik wist niet dat je van strandwandelingen houdt, Jim. Moeten we eerst ieder een gedicht opzeggen voordat je me een aanzoek doet?’ plaag ik. Maar hij heeft waarschijnlijk gelijk dat het beter is om wat afstand te scheppen tussen ons en die groupie. We kunnen niet gebruiken dat een of andere loslippige fan de roddelpers inlicht over mijn muzikale blokkade. Ik geef ze al genoeg om over te schrijven.

‘Heb je de nieuwste socialmediacijfers gezien?’ Hij steekt zijn telefoon omhoog.

‘Is dat een serieuze vraag?’

We blijven staan bij de reling van de veranda die om het hele huis heen loopt. Ik zou willen dat we naar het strand beneden konden gaan, maar dat is voor iedereen toegankelijk. De laatste keer dat ik er een stap op waagde, leverde me dat een gescheurde zwembroek en een bloedneus op. Dat is nu drie jaar geleden. De roddelbladen maakten ervan dat ik ruzie had gemaakt met mijn ex en kleine kinderen had bedreigd.

‘Je verliest razendsnel volgers, gemiddeld duizend per week.’

‘Klinkt beroerd.’ Klinkt geweldig, eigenlijk. Misschien kan ik dan eindelijk eens gaan genieten van mijn optrekje aan het strand.

Zijn volmaakt rimpelloze gezicht, met dank aan een van de beste

plastisch chirurgen van de wereld, wordt ontsierd door een frons van ergernis. 'Dit is ernstig, Oakley.'

'Nou en? Wat maakt het uit of ik volgers kwijtraak?'

'Wil je serieus genomen worden als artiest?'

Krijgen we die preek weer! Die heb ik al minstens een miljoen keer moeten aanhoren sinds hij me op mijn veertiende mijn eerste contract heeft bezorgd. 'Natuurlijk wil ik dat, dat weet je.'

'Dan zul je iets aan je instelling moeten doen,' blaft hij.

'Waarom?' Wat heeft mijn instelling te maken met geweldige muziek? Misschien moet ik wat wilder worden, meer de grenzen van alles opzoeken.

Maar... heb ik dat niet al gedaan? Ik heb het gevoel dat ik de afgelopen vijf jaar zo ongeveer alles wat de wereld te bieden heeft, gedronken, gerookt, ingenomen en meegemaakt heb. Ben ik nu ineens de uitgerangeerde popster, nog voor mijn twintigste? Bij die gedachte trekt er een lichte rilling van angst langs mijn ruggengraat.

'Omdat je platenmaatschappij overweegt om je te laten vallen,' antwoordt Jim.

Ik klap bijna als een kind in mijn handen bij dat nieuws. Ik lig al maanden met die lui overhoop. 'Ze gaan hun gang maar.'

'Hoe denk je dan je volgende album uitgebracht te krijgen? De maatschappij heeft je laatste twee pogingen afgekeurd. Wil je experimenteren met je sound? Poëzie gebruiken voor je teksten? Schrijven over andere dingen dan een gebroken hart en mooie meisjes die je liefde niet beantwoorden?'

Koppig staar ik naar het water.

Hij grijpt me bij mijn arm. 'Luister naar me, Oak.'

Als ik hem kwaad aankijk laat hij mijn arm los. Hij weet heel goed dat ik er niet van hou om aangeraakt te worden.

'Ze laten je niet het album maken dat jij graag wilt, als je je publiek van je blijft vervreemden.'

'Precies,' zeg ik zelfvoldaan. 'Dus wat kan het mij schelen of de maatschappij me laat vallen?'

'Platenmaatschappijen willen geld verdienen. Ze brengen je volgende album alleen uit als ze zeker weten dat ze het kunnen verkopen. Als jij nog een Grammy wilt winnen, als je serieus genomen wilt worden

door collega-artiesten, zul je je imago moeten oplappen. Toen je laatste album uitkwam was je zeventien. Dat is twee jaar geleden. In de muziekindustrie staat dat gelijk aan tien jaar.’

‘Adele heeft op haar negentiende een album uitgebracht en daarna pas weer op haar vijftiende.’

‘Jij bent Adele niet!’

‘Ik ben groter,’ zeg ik, en dat is geen opschepperij. Hij weet net zo goed als ik dat het waar is.

Mijn eerste album kwam uit toen ik veertien was. Sindsdien heb ik onwaarschijnlijk veel succes gehad. Elk album haalde dubbel platina en het album met mijn eigen naam, *Ford*, zelfs diamant, wat haast nooit voorkomt. Dat jaar heb ik dertig internationale optredens gedaan, allemaal in uitverkochte stadions. Op de hele wereld zijn er nog geen tien artiesten die stadiontournees doen. Alle anderen moeten genoegen nemen met poppodia, schouwburgen, concertzalen en clubs.

‘Wás groter,’ zegt Jim bot. ‘Eerlijk gezegd sta je op je negentiende op het punt om iemand te worden die zijn beste tijd heeft gehad.’

Ik verstijf als ik hem mijn eerdere angst onder woorden hoor brengen.

‘Gefeliciteerd, jongen. Over twintig jaar zit je in een of andere spelshow op tv, en dan vraagt een kind aan zijn moeder: “Wie is Oakley Ford?” En dan zegt die moeder –’

‘Ik snap het,’ zeg ik gespannen.

‘Nee, je snapt het niet. Je roem zal zo snel voorbij zijn dat zelfs die moeder geen idee zal hebben wie je was.’ Jim verandert van toon en probeert nu op me in te praten. ‘Luister Oak, ik wil dat je succes hebt met de muziek die je graag wilt maken, maar je moet wel meewerken. De muziekindustrie is in handen van een stelletje oude witte mannen die high zijn van cocaïne en macht. Ze vinden het heerlijk om jullie artiesten alle hoeken van de kamer te laten zien. Daar raken ze opgewonden van. Laat je niet door hen tot slachtoffer bombarderen. Daar ben je veel te goed voor. Ik geloof in je, maar je moet ook in jezelf geloven.’

‘Dat doe ik.’ Ik hoor zelf hoe nep dat klinkt. Zou Jim het ook zijn opgevallen?

‘Gedraag je er dan naar.’ Met andere woorden: word volwassen.

Ik steek mijn hand uit en pak de telefoon van hem aan. Het ge-

tal achter mijn naam dat het aantal volgers op social media aangeeft bestaat nog steeds uit acht cijfers. Miljoenen mensen verslinden alle belachelijke dingen die mijn pr-team dagelijks post. Mijn schoenen. Mijn handen. Man, die handposts zijn een miljoen keer geliket en hebben net zo veel verzonnen verhalen uitgelokt. Die meisjes hebben een buitengewoon levendige fantasie. Een levendige, schúninnige fantasie. ‘Wat stel je voor?’ vraag ik uiteindelijk met tegenzin.

Jim slaakt een zucht van opluchting. ‘Ik heb een plan. Ik wil dat je gaat daten met iemand.’

‘Ik dacht het niet. Dat hebben we al eens geprobeerd.’

Tijdens de lancering van *Ford* werd ik door het pr-management gekoppeld aan April Showers. Ja, zo heet ze echt. Het stond in haar rijbewijs. April was destijds een veelbelovende televisiepersoonlijkheid en daarom dachten we allemaal dat ze precies begreep waar ze aan toe was. Het ging om een neprelatie om onze gezichten op de cover van tijdschriften te houden en op alle roddelsites op internet. Natuurlijk waren er uit bepaalde hoek ook haatreacties te verwachten, maar door de non-stop media-aandacht en voortdurende speculaties zou onze bekendheid de pan uit rijzen. Er zou door iedereen over ons gepraat worden, van hier tot Tokio en terug.

De mediastrategie werkte perfect. We hoefden maar te niezen of er werd een foto van ons genomen. Zes maanden lang domineerden we het roddelnieuws. De *Ford*-tournee was een doorslaand succes. April zat vooraan bij meer modeshows dan ik wist dat er bestonden en kreeg een schitterend tweejarig modellencontract aangeboden bij een prominent bureau.

Alles ging geweldig tot aan het eind van de tournee. Wat iedereen, onder wie ikzelf, heus wel had begrepen, was dat als je twee tieners bij elkaar zet en zegt dat ze moeten doen alsof ze verliefd zijn, er het een en ander gebeurt. Dat was dan ook zo. Het probleem was dat April dacht dat het na afloop van de tournee niet voorbij zou zijn. Toen ik haar vertelde dat dat wel het geval was, was ze diep ongelukkig. En inmiddels had ze connecties genoeg om de hele wereld te laten weten hóé ongelukkig precies.

‘Dit wordt niet zoiets als met April,’ belooft Jim me. ‘We willen al die meisjes aanspreken die ervan dromen om over de rode loper te wande-

len, maar denken dat zoiets niet voor ze is weggelegd. We willen geen model of een ster. Je moet bereikbaar lijken voor je fans.’

Tegen beter weten in vraag ik: ‘En hoe gaan we dat aanpakken?’

‘We toveren een gewoon meisje tevoorschijn. Ze plaatst reacties op je socialmedia-accounts, begint online met je te flirten. Iedereen ziet hoe jullie op elkaar reageren. Dan nodig je haar uit voor een concert. Jullie ontmoeten elkaar, worden verliefd en bam! Alle harten slaan geheid weer op hol.’

‘Mijn fans hadden een pesthikel aan April,’ bracht ik hem in herinnering.

‘Sommigen wel, maar miljoenen anderen waren dol op haar. En als je valt voor een doodgewoon iemand, zal je populariteit ontploffen. Al die meisjes zullen zich in haar herkennen.’

Ik klem mijn kiezen op elkaar. ‘Nee.’

Als het Jims bedoeling was om me te kwellen, had hij dé manier gevonden. Ik haat social media. Toen ik een peuter was werden er al foto’s van mijn eerste stapjes verkocht aan de hoogste bidder. Voor een goed doel, beweerde mijn moeder later. Het publiek ziet al zo veel van me. Sommige delen van mijn leven wil ik voor mezelf houden. Daarom betaal ik een paar mensen een vermogen zodat ik me niet zelf met dat soort dingen bezig hoef te houden.

‘Als je dit doet...’ Jim zwijgt veelzeggend. ‘...wil King je album produceren.’

Ik draai mijn hoofd zo vlug opzij dat Jim verrast achteruitspringt. ‘Meen je dat?’

Donovan King is de beste producer van het land. Hij heeft van alles gedaan, van rap tot country tot rock. Dankzij hem zijn muzikanten legendes geworden. Ik heb ooit een interview met hem gelezen waarin hij zei dat de ziellose, commerciële muziek van veel popsterren hem niet aansprak. Met dat soort artiesten zou hij nooit willen werken, zei hij, hoeveel ze hem ook zouden betalen. Met King samenwerken is allang een droom van me, maar tot nu toe heeft hij al mijn toenaderingspogingen afgewezen.

Hij was niet geïnteresseerd in *Ford*. Waarom dan wel in een nieuw album? Waarom wil hij nu ineens wel?

Jim grijnst. Nou ja, voor zover dat lukt met zijn plastic gezicht. ‘Ja.

Hij zei dat hij belangstelling had, als jij serieus was. Maar daar wil hij eerst bewijs van zien.'

'En een vriendin is dat bewijs?' vraag ik ongelovig.

'Niet een vriendin op zich. Het gaat om de boodschap die ervan uitgaat als jij omgaat met een gewoon, onbekend meisje. Het zou betekenen dat je met beide benen op de grond staat, dat je muziek maakt om de muziek, niet om geld en roem.'

'Ik stá met beide benen op de grond,' protesteer ik.

Jim snuift. Hij wijst met zijn duim richting de openslaande deuren achter ons. 'Vertel, hoe heet dat bewusteloze meisje daarbinnen?'

Ik probeer niet in elkaar te krimpen. 'Ik... weet het niet,' mompel ik.

'Dat dacht ik al.' Hij fronst zijn voorhoofd. 'Nicky Novak is gisteravond gefotografeerd. Weet je wat hij aan het doen was?'

Mijn hoofd tolt. 'Wat heeft Novak hier in godsnaam mee te maken?' Nicky Novak is een popster van zestien, die net zijn debuutalbum heeft uitgebracht met zijn boyband. Blijkbaar staan ze al boven aan de hitlijsten. Ze worden de volgende One Direction genoemd.

'Vraag eens wat Novak aan het doen was,' dringt Jim aan.

'Best, jij je zin. Wat was Novak aan het doen?'

'Bowlen.' Mijn manager slaat zijn armen over elkaar. 'Hij is gefotografeerd terwijl hij aan het bowlen was met zijn vriendin, een meisje met wie hij al sinds de brugklas iets heeft.'

'Goed van hem, zeg!' Opnieuw rol ik met mijn ogen. 'En wil je nu dat ik ook ga bowlen? Denk je dat ik King daarmee over de streep trek? Dat hij met me wil werken als hij me een paar ballen in de goot ziet gooien?' Het is lastig om niet sarcastisch te klinken.

'Ik heb je net verteld wat ik wil,' gromt Jim. 'Als je wilt dat King je album produceert, moet je hem laten zien dat je serieus bent. Dat je klaar bent met feesten met meisjes van wie je niet weet hoe ze heten en iets wilt opbouwen met iemand die je in toom houdt.'

'Dat kan ik hem ook wel vertellen.'

'Hij wil bewijs zien.'

Mijn ogen dwalen terug naar de zee. Een poosje kijk ik naar de aanrollende branding. Plotseling ziet het er naar uit dat het album waaraan ik de afgelopen twee jaar heb gewerkt – nee, waaraan ik heb proberen te werken – binnen bereik is. Met de hulp van een producer als King zou

ik mijn creatieve blokkade van me af kunnen schudden en het soort muziek maken dat ik altijd heb willen maken.

En alles wat ik daarvoor hoef te doen is uitgaan met een gewoon meisje? Dat is toch niet zo'n probleem? Ik bedoel, elke artiest moet op een gegeven moment offers brengen voor zijn kunst.

Of niet soms?

‘Nee.’

‘Je hebt nog niet eens gehoord wat ik wil zeggen,’ gaat mijn zus tegen me in.

‘Dat hoeft ook niet, want je hebt weer die blik in je ogen.’ Ik haal de schaal bacon uit de magnetron en laat op elk bord vier plakjes vallen.

‘Wat voor blik?’ Paisley kijkt naar haar spiegelbeeld in de achterkant van de lepel die ik heb gebruikt om de eieren door te roeren.

‘De blik die zegt dat ik het niet leuk ga vinden wat je te vertellen hebt.’ Ik schep de rest van het ontbijt van de tweeling op. ‘Of dat ik te jong ben om het te begrijpen.’

‘Ha! Jij bent verstandiger dan de meeste volwassenen, dat weet iedereen. Eerlijk gezegd zou ik willen dat je wat impulsiever was. Dat zou dit een stuk gemakkelijker maken.’

‘Het ontbijt is klaar!’ roep ik.

Het geroffel van schoenen klinkt op de trap. Paisley zucht. Onze broertjes zijn ongelofelijk luidruchtig, werken een ongelofelijke hoeveelheid voedsel weg en worden zo langzamerhand ongelofelijk duur. Goddank heeft Paisley een nieuwe baan gevonden. We kunnen het hoofd amper boven water houden, ook al heeft Paisley wonderen verricht met het beetje verzekeringsgeld dat onze ouders ons hebben nagelaten. Mijn bijdrage aan het gezinsbudget bestaat uit wat ik verdien met mijn baantje als serveerster bij Sharkey’s, maar we hebben niet veel spaargeld meer. Spencer en Shane zeggen dat we ons geen zorgen hoeven te maken over hun studiekosten later, omdat ze toch een volledige sportbeurs krijgen. Maar tenzij wedstrijdten de nieuwste sport is, reken ik daar niet al te vast op.

Terwijl de tweeling op het ontbijt aanvalt, schenkt Paisley een beker melk voor hen in en legt een servetje naast hun borden. Hopelijk

gebruiken ze die in plaats van de keukenhanddoek, maar ook daar ga ik niet direct van uit.

Ik drink mijn melk met koffiesmaak en kijk ondertussen naar mijn twaalfjarige broertjes, die de eerste van hun waarschijnlijk zes maaltijden van vandaag naar binnen schrokken. Terwijl ze zitten te mopperen over de veel te korte kerstvakantie, bedenk ik hoe heerlijk het is dat ik dit jaar helemaal geen les heb.

‘Vaughn,’ zegt Paisley dringend. ‘Ik moet nog steeds met je praten.’

‘Ik zei toch nee.’

‘Ik meen het.’

‘O, oké. Zeg het dan maar.’

‘Buiten.’ Ze knikt naar de achterdeur.

‘Wij luisteren heus niet mee, hoor,’ zegt Spencer.

Shane knikt instemmend, want zo gaat het altijd. Spencer praat en Shane bevestigt alles wat zijn broer zegt, zelfs als hij het er niet mee eens is.

‘Buiten.’ Zo te zien schokt Paisley dit keer iets te hard met haar hoofd, want haar gezicht vertrekt van de pijn.

Ik krijg medelijden met haar. ‘Ik kom eraan.’

De hordeur slaat achter ons dicht. Ik neem nog een slokje van mijn snel afkoelende koffie en zie dat Paisley naar woorden zoekt. Dat is zorgelijk, want Paisley zit nooit om woorden verlegen.

‘Oké, je moet me helemaal laten uitpraten. Geen woord voordat ik klaar ben.’

‘Heb je soms te veel Red Bull gedronken vanochtend?’ vraag ik. Paisley is praktisch verslaafd aan cafeïne.

‘Vaughn!’

‘Oké, oké.’ Ik rits zogenaamd mijn mond dicht. ‘Ik zwijg als het graf.’

Ze rolt met haar ogen. ‘Je moet je mond pas dichtritsen als je uitgepraat bent, niet daarvoor.’

‘Mierenneukerij. Nou, kom op! Ik beloof dat ik je niet zal onderbreken.’

Ze haalt diep adem. ‘Oké. Ik heb je verteld dat ze me eindelijk een eigen hokje hebben gegeven op kantoor, hè? Zodat ik mijn werkplek niet meer hoeft te delen met die andere assistent?’

Ik knik. ‘Ze’ zijn haar leidinggevendenden bij Diamond Talent Manage-

ment. Paisleys officiële titel is Assistent Public Relations, maar eigenlijk is ze gewoon een veredeld manusje-van-alles. Ze brengt koffie rond, maakt tig kopieën en is krankzinnig veel tijd kwijt aan het plannen van vergaderingen. Niet te geloven, die lui voor wie ze werkt vergaderen vaker dan de Verenigde Naties.

‘Nou, in mijn hokje hangt een prikbord. Daar mag ik bijvoorbeeld foto’s aan ophangen, dus gisteren heb ik er een paar meegenomen van thuis. Je weet wel, die ene van pap en mam die we zo leuk vinden, waarop ze staan te zoenen op de promenade bij de zee. En die van de tweeling op honkbalkamp. Van jou heb ik er ook een opgehangen. Die foto die ik vorige maand heb gemaakt op je verjaardagsfeestje op het strand. Je staat bij het vuur dat we hadden gestookt.’

Ik moet moeite doen om niet ongeduldig met mijn hand te wapperen om haar te laten opschieten. Paisley heeft altijd eeuwen nodig om te zeggen wat ze wil zeggen.

‘Maar moet je horen... Jim Tolson loopt langs mijn werkhokje –’

‘Wie is Jim Tolson?’ vraag ik. Tot zover mijn belofte om te zwijgen.

‘De broer van mijn baas. Hij is de manager van een paar van de grootste muzikanten van de wereld.’ Paisleys wangen zijn rood van opwindning. ‘Hij loopt dus langs, ziet die foto van jou op mijn prikbord en vraagt of hij die even mag lenen –’

‘Teuw! Ik weet niet of ik de rest van dat verhaal wel wil horen.’

Ze kijkt me vuil aan. ‘Ik ben nog niet klaar. Je hebt beloofd dat je me uit zou laten praten.’

Ik onderdruk een zucht. ‘Sorry.’

‘Ik zeg: “Ja hoor, ga uw gang, maar ik wil hem wel graag terug, want het is mijn lievelingsfoto van mijn zusje.” Hij pakt die foto en verdwijnt ermee in zijn broers kantoor. Daar zit al een stelletje assistenten en ik zie door de ruit dat ze met z’n allen over jouw foto beginnen te kletsen...’

Oké, nu weet ik zeker dat ik de rest niet wil horen.

‘Er is serieus iets aan de hand op het bureau, iets belangrijks,’ voegt Paisley eraan toe. ‘Wat weet ik niet, want ik ben maar een eenvoudige assistent, maar meneer Tolson liep voortdurend in en uit bij ons. Zijn broer en hij waren de hele week druk aan het ruziën. Ze hadden ook de hele tijd besloten vergaderingen in de vergaderzaal.’

Ik zweer het je, als ze niet gauw vertelt waar dit om gaat word ik gek.

‘Gisteren aan het eind van de dag riep mijn baas, Leo, me naar Jims kantoor. Ze begonnen meteen allerlei vragen te stellen over jou.’ Waarschijnlijk ziet ze de ongeruste uitdrukking op mijn gezicht, want ze stelt me haastig gerust. ‘Ze vroegen geen al te persoonlijke dingen, hoor. Jim wilde weten hoe oud je bent, wat je hobby’s zijn, of je ooit in aanraking bent geweest met de politie –’

‘Eh... wát?’

Paisley maakt een geërgerd geluid. ‘Hij wil alleen maar zeker weten dat je geen crimineel bent.’

Ik heb geen zin meer in die zwijgbelofte. Ik ben veel te erg in de war om me daaraan te houden. ‘Waarom is die agent –’

‘Manager,’ corrigeert ze.

‘Manager...’ Ik rol met mijn ogen. ‘Waarom is die manager zo geïnteresseerd in mij? Je zei dat hij manager is van muzikanten. Wil hij me als cliënt of zo? Je hebt toch wel gezegd dat ik geen noot kan spelen of zingen, hè?’

‘O, tuurlijk. Dat was ook een vraag van hem, of je “muzikale aspiraties” had.’ Ze maakt aanhalingstekens in de lucht. ‘Hij was heel blij toen ik zei dat je absoluut niet muzikaal bent en dat je bovendien graag docent wil worden.’

‘Is het een soort koppelpoging dan? Want, gatver, hoe oud is die vent?’ vraag ik sceptisch.

Ze zwaait met haar hand. ‘In de dertig, geloof ik. En dat is het niet.’

‘Wat is het dan wel? Ik begin me onderhand af te vragen of er eigenlijk wel iets te vertellen valt.’

Paisley is een moment stil. Dan gooit ze er in één adem uit: ‘Ze willen dat je een jaar lang doet alsof je de vriendin van Oakley Ford bent.’

Ik besproei de betonnen traptreden met lauwe koffie vermengd met spuug. ‘Wat?’

‘Het is heus niet zo erg als het klinkt.’ Ze haalt haar hand door haar normaal gesproken onberispelijk gestylede zwarte bobkapsel. Voor het eerst valt het me op dat haar haren pieken aan de zijkanten. Paisley is gewoonlijk tot in de puntjes verzorgd, van haar glanzende kruin tot de punten van haar platte instappers, die ze elke avond opwrijft.

‘Meneer Tolson denkt dat je perfect bent voor die rol,’ zegt ze. ‘Hij

zei dat je knap bent om te zien, maar niet té. Meer als een natuurlijk, girl next door-type. Ik heb gezegd dat je heel nuchter bent en volgens hem past dat heel goed bij Oakley, want die kan af en toe nogal heftig –

‘Oké, even terug,’ val ik haar in de rede. ‘Heb je het over Oakley Ford, het popidool? Oakley Ford, die gast die zo veel meisjesnamen op zijn lijf getatoeëerd heeft staan dat hij wel een telefoonlijst van voormalige Victoria’s Secret-modellen lijkt? Oakley Ford, die bijna een internationale rel heeft veroorzaakt toen hij probeerde een monnik in Angkor Wat zijn broek uit te trekken? Die Oakley Ford?’

‘Ja, die.’ Ze rimpelt haar neus. ‘Hij heeft trouwens maar één tattoo van een vrouwennaam. De naam van zijn moeder.’

Ik trek een wenkbrauw op. ‘Heeft hij je dat verteld of heb je dat persoonlijk onderzocht?’

Oakley is negentien en Paisley tweeëntwintig, dus het zou kunnen. Toch vind ik het een walgelijk idee. Niet omdat hij jonger is, maar omdat Paisley een veel te geweldige meid is om het zoveelste liefje van een of andere beroemde eikel te zijn.

‘Ieuw, Vaughn!’

‘Luister, als dit serieus bedoeld is, is het antwoord nog steeds nee. Eigenlijk heb ik zo veel redenen om nee te zeggen dat ik vermoed dat ik tijd tekort kom om ze allemaal op te noemen. Maar eentje kan ik je er wel geven: ik vind Oakley Ford niet eens leuk.’

‘Je had zijn album zo ongeveer drie maanden lang op *repeat* staan.’

‘Toen was ik vijftien!’ Oakley Ford was gewoon een fase. Net als BFF-kettinkjes en Hannah Montana. Bovendien zijn die fratsen van hem tegenwoordig behoorlijk smakeloos. Ik heb geloof ik wel tien foto’s van hem gezien terwijl hij staat te zoenen met een meisje in een club, elke keer een ander. Ik vind hem een beetje een goorlap.

Paisley strijkt opnieuw met haar hand door haar haren. ‘Ik weet dat je een tussenjaar hebt en dat gun ik je, echt waar. Maar dit klusje gaat je niet veel tijd kosten. Misschien een uur of twee om de dag. Een paar avonden. Een paar weekenden. Het is net zoiets als in de bediening werken bij Sharkey’s.’

‘Hm... vergeet je niet iets?’

Ze knippert met haar ogen. ‘Wat dan?’

‘Ik heb al een vriend!’

‘W?’

‘Inderdaad ja, W.’ Om de een of andere reden heeft Paisley een hekel aan W. Ze vindt zijn naam stom en ze vindt hem zelf stom, maar ik vind hem leuk. William Wilkerson is geen geweldige naam om mee opgezadeld te zijn, maar daar kan hij niks aan doen. Daarom noemen we hem ook W. ‘Er zijn vast massa’s meisjes die graag zogenaamd Oakley Fords vriendin willen zijn. Waarom heeft hij trouwens een nepvriendin nodig? Als hij naar het Four Seasons op Wilshire Boulevard zou lopen en naar het eerste het beste meisje wijst dat langsrijdt, heeft hij haar waarschijnlijk binnen vijf seconden in een hotelkamer.’

‘Dat is nu juist het probleem.’ Ze gooit haar armen in de lucht. ‘Ze hebben hem al eens eerder aan een zogenaamde vriendin gekoppeld, maar die viel voor hem en hij heeft haar verdriet gedaan. Volgens mij komt de helft van de negatieve publiciteit die hij krijgt bij haar vandaan.’

‘Heb je het over April Showers?’ breng ik uit. ‘Was dat nep? O jee! Ik geloofde heilig in ShOak. Mijn mooie kinderdromen naar de haaien!’ Dit is geen complete onzin. Op mijn vijftiende maakte ik een moeilijke tijd door, en niet alleen omdat mijn ouders dat jaar zijn gestorven.

Paisley geeft me een duw tegen mijn schouder. ‘Je zei net dat je hem niet mocht.’

‘Niet meer nadat hij April had bedrogen met dat Braziliaanse biki-nimodel.’ Ik kauw op mijn onderlip. ‘Nep. Echt waar?’

‘Echt waar.’

Hm. Misschien moet ik mijn mening over Oakley bijstellen. Maar dat betekent nog niet dat ik zijn volgende zogenaamde vriendin wil zijn die zogenaamd wordt gedumpte en zogenaamd wordt bedrogen.

‘Dus je doet het?’

Ik staar haar aan. ‘Ik verdien een paar honderd dollar per avond bij Sharkey’s. Voor de kerst zei je dat we het prima konden redden.’ Ik knijp mijn ogen halfdicht. ‘Hou je iets voor me achter?’

Vorig jaar trof ik Paisley een keer om twee uur ’s nachts huilend aan de keukentafel aan. Ze vertelde dat onze financiële situatie sinds de dood van pap en mam niet geweldig was. In het begin konden we rondkomen dankzij het geld van de verzekering, maar afgelopen zomer had ze een tweede hypotheek moeten nemen om de rekeningen te kun-

nen betalen. Ze dacht erover om haar studie op te geven en een baan te zoeken. Geschrokken haalde ik haar over om alles nog eens samen met mij door te nemen, want ze hoefde nog maar een jaar voordat ze zou afstuderen.

Ik ben toen online zomercursussen gaan volgen om vervroegd mijn middelbareschooldiploma te halen. Van de schooldirectie kreeg ik speciaal toestemming om lessen van het examenjaar te volgen. Na mijn eindexamen ben ik een baantje gaan zoeken. Biefstuk en salade opdienen is niet bijzonder uitdagend, maar het houdt je uit de schulden. Dat dacht ik tenminste.

‘Nee. Het gaat goed. Ik bedoel...’ Haar stem sterft weg.

‘Dan zeg ik nee.’ Ik heb nooit belangstelling gehad voor de andere kant van Los Angeles. Alles is zo nep daar. Ik doe al genoeg alsof.

Ik heb mijn hand al op klink van de hordeur als Paisley met de volgende klapper komt. ‘Ze betalen je twintigduizend per maand.’

Mijn mond valt open en langzaam draai ik me om. ‘Wat de fu...’

‘Niet vloeken,’ zegt ze automatisch, maar haar ogen schitteren van opwindning. ‘En dat een heel jaar lang.’

‘Dat zou...’

‘Genoeg zijn om de jongens te laten studeren? Om allebei de hypotheek af te lossen? Om alles gemakkelijker te maken voor ons? Ja.’

Ik blaas mijn te lange pony uit mijn gezicht. Dit is een krankzinnig voorstel. Ik bedoel, wie betaalt er nu een obscene hoog geldbedrag aan een willekeurig meisje om een jaar lang het vriendinnetje van een popster te spelen? Misschien is dat normaal in de entertainmentwereld, maar mijn ouders zaten in het onderwijs.

Plotseling vraag ik me af wat pap en mam hiervan zouden hebben gevonden als ze nog leefden. Zouden ze me hebben aangemoedigd om het te doen, of zouden ze hebben gezegd dat ik moest maken dat ik wegwkwam, dat ik moest rennen voor mijn leven? Ik heb geen idee. Ze hielden ervan om nieuwe mogelijkheden te onderzoeken, zich buiten de gebaande paden te begeven. Dat was een van de dingen die ik het leukst aan hen vond. Ik mis mijn vrolijke, impulsieve ouders. Heel erg.

Aan de andere kant moet ik wel eerlijk toegeven dat wij nu dankzij hun spontane ingevingen voortdurend in geldnood zitten.

‘Zo’n kans krijg je niet elke dag, maar je hoeft het niet te doen,’ ver-

zekert Paisley me. Haar woorden komen niet overeen met de klank van haar stem.

‘Hoeveel tijd heb ik om erover na te denken?’

‘Jim Tolson wil morgenochtend antwoord hebben. Als je ja zegt, wil hij dat je naar kantoor komt voor een gesprek met hem en Oakley.’

Oakley. Oakley Ford, verdomme. Dit is... volslagen idioot. ‘Oké, ik zal erover nadenken.’ Ik laat mijn adem ontsnappen. ‘Je hoort morgen wat ik doe.’

Twintigduizend dollar per maand, Vaughn... Ja, ik weet vrij zeker dat zij ook al weet wat mijn antwoord zal zijn.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *When It's Real*

Verschenen bij Harlequin Teen

© 2017 Erin Watt

Voor deze uitgave:

© 2020 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Marie-Louise van Dongen

Omslagontwerp: © 2019 Harlequin Enterprises ULC; Bert Holtkamp

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5402 7 (e-book 978 90 261 5403 4)

NUR 284, 285